

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3010/05
25.01.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михаила Рулића, Николе Станојевића, Звездане Лутовац и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против тужене Држава Србија (МУП Србије), одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Окружног суда у Београду Гж.5620/05 од 25.5.2005. године у седници већа одржаној 25.1.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ решење Окружног суда у Београду Гж.5620 од 25.5.2005. године и Првог општинског суда у Београду П.10163/04 од 28.2.2005. године и предмет враћа првостепеном суду на даљи поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Првог општинског суда у Београду П.10163/04 од 28.2.2005. године одбачена је тужба АА против туженог Републике Србије – МУП Београд, ради накнаде штете.

Окружни суд у Београду је решењем Гж.5620/05 од 25.5.2005. године одбио жалбу тужиоца и потврдио решење првостепеног суда.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац добија другостепено решење Окружног суда у Београду због погрешне примене материјалног права са предлогом да се одлуке нижестепених судова укину и врате првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је испитао добијану одлуку у смислу чл.386. у вези чл.400. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија основана.

Према стању у списима тужилац је поднео тужбу ради накнаде штете коју је претрпео за време ванредног стања у акцији тзв. "Сабља" означавајући као тужену Држава Србија (МУП Србије) Београд.

Налазећи да је тужба непрецизна и нејасна у смислу да није тачно одређен назив тужене, првостепени суд је одбацио тужбу у складу са члановима 100. и 103. Закона о парничном поступку. Решавајући о жалби тужиоца другостепени суд је потврдио првостепено решење и одбио жалбу са образложењем да означени тужени Држава Србије (МУП Србије) не постоји, већ само Република Србија и да је с тога оваква тужба непрецизна и нејасна јер тужени означен као такав не постоји.

Према чл.1. Устава Републике Србије ("Сл. гласник РС" 1/90) Република Србија је демократска држава свих грађана који у њој живе, а према чл.25. свако има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју му незаконитим или неправилним радом нанесе службено лице или државни орган или организација која врши јавна овлашћења у складу са законом, а коју је дужна надокнадити Република Србија или организација која врши јавна овлашћења.

Из предњег произилази да је по Уставу назив тужене, према којој тужилац подноси захтев за накнаду штете, Република Србија.

Питање је да ли истрајно означавање туженог, од пуномоћника тужиоца, као Држава Србија, са позивом на Уставну повељу Државне заједнице Србија и Црна Гора, чини тужбу непрецизном и нејасном као што закључују нижестепени судови у оспореним решењима.

По становишту Врховног суда начело равноправности из чл.2. Уставне повеље Државна заједница Србија и Црна Гора ("Сл. лист СЦГ" 1/2003) по којем је Државна заједница заснована на равноправности две државе чланице, Државе Србије и Државе Црне Горе, не значи да је означавањем Србије као државе Србије промењен назив Република Србија, јер Србија има тај статус и према наведеном чл.1. свог Устава. Промена назива Република Србија би била могућа у поступку усклађивања у смислу чл.65. Уставне повеље.

Међутим, означањем тужене као Држава Србија, не доводи у питање идентитет тужене да би се због тога сматрало да је тужба непрецизна и нејасна и ускратило тужиоцу да захтева накнаду штете настале повредом права на слободу и безбедност из чл.14. Повеље у људским и мањинским правима и грађанским слободама ("Сл. лист СЦГ" 6/2003) и према наведеном чл.25. Устава Републике Србије, јер Србија као Држава са свим њеним атрибутима има у свом називу реч Република која одређује облик њеног организовања.

С тога нису оили испуњени процесни услови за одбацивање тужбе. Тужба је уредна у смислу чл.106. ст.2. раније важећег Савезног закона о парничном поступку и чл.100. ст.2. сада важећег Републичког закона о парничном поступку. Обе процесне одредбе садрже идентичан законски текст.

Ревизијски суд супротно процесним резонима нижестепених судова, тужбу сматра уредном и разумљивом, и с тога означавање туженог као Држава Србија сматра исправним, јер реч република означава само облик организовања Државе Србије као чланице Државне заједнице СЦГ.

Првостепено решење захваћено је битном повредом из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП, јер су разлози дати за одбацивање тужбе нејасни па се решење није могло испитати у другостепеном поступку. Другостепени суд је прихватио такво образложење изражавањем правног става да тужбом означени тужени не постоји, јер постоји само Република Србија. Погрешно изражен правни став резултирао је битном повредом из чл.354. ст.1. а у вези чл.106. ст.2. и 109. ст.4. Савезног закона о парничном поступку. Поменуте битне повреде представљају процесни основ из чл.394. ст.1. Савезног закона о парничном поступку за укидање нижестепених решења, која одредба се примењује и на ревизију изјављену против другостепеног решења у смислу чл.400. ст.4. ЗПП.

Ревизијски суд је на основу прелазне и завршне одредбе из чл.491. ст.4. о ревизији тужиоца одлучио применом правила парничног поступка која су важила до ступања на снагу Републичког ЗПП.

Са изнетог, одлучено је као у и зречи ревизијског решења.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм